

A GENEZÁRET TAVÁNÁL

Zöldi Józsefné

Csendesen ringatózik a hajó a tó vizén. Szép este van. A nap utolsó sugarai aranyszínűre festik a hullámokat. Enyhén fúj a szél, éppen annyira, hogy a kis vitorlást mozgásban tartsa. A halászok gyönyörködve nézik ezt a megunhatatlan szépséget, szívükben rég érzett melegség árad. Fogva tartja lényüket egy pillanatig a tenger, a vizek szeretete, az este hangulata, a csend. Lenge szellő hozza a víz érdekes, hűvös illatát. Egy-egy hullám halk csobbanással ütődik a hajó oldalának.

Hét férfi ül a hajóban. Már évek óta nem halásztak, amióta a Mesterrel rótták Izrael poros útjait. Milyen boldog idők voltak! Együtt jártak Jézussal éjjel-nappal. Mennyi csodának voltak tanúi, milyen sokat tanította őket Isten országának dolgaira. Már el sem tudták képzelni az életüket nélküle! És most még sincs velük. Egész eddigi életük felkavarodott. Összekuszálódott minden, mikor szeretett Mesterüket elfogták, és keresztre feszítették a Golgotán. Nem értették, miért kellett ennek így történnie. A borzalmas éjszakát szomorú napok követték? De asszonyok hozták a csodálatos hírt: Nincs Jézus a sírban, mert feltámadott! Izgatottan szaladtak a sírhoz, és az tényleg üres volt! És azóta találkoztak is szeretett Mesterükkel! Nem hagyta őket magukra! Már biztosan tudták, hogy Ő él! Egyetlen tanítvány nem tudott felhőtlenül örülni: Péter. Örömebe mindig belevegyült az önvád keserűsége: Megtagadta Urát azon az éjszakán, esküdözve állította, hogy nem is ismeri! Hogy tudott ilyet tenni?

Most ül a hajó deszkáján, merőn nézi a sötét vizet. A hálót kivetették már. Gondolatai mindig visszaszállnak Jézushoz. Mikor megjelent közöttük, olyan boldog volt! Újra látta a szeretett arcot! Hallotta azt a drága hangot! És most már tudta, hogy Jézus él! De még nem tudott beszélni vele. Pedig nagyon szeretett volna! Lelkét égette a tagadás és elvette minden örömét. Ma is feledni akart. Elszaladni lelkiismerete elől. Ő mondta a többieknek:

- Én elmegyek halászni!

- Akkor mi is elmegyünk veled. ? szedelőzködtek a többiek. Pedig nem halásztak már régóta. De valahogy megszokták, hogy Péter a hangadó, általában hallgattak rá.

De ma éjszaka valami nem volt rendben. Hiába vetették ki újra és újra a hálót, minden alkalommal üresen húzták be. Egyetlen hal sem volt benne, még mutatóban sem. Ilyen még nem történt. Nem volt áldás a munkájukon. Már hajnalodott, amikor csüggedten fordították partnak a hajót. Kikötéshez készülődtek, amikor kiáltott valaki a partról:

- Fiaim! Van-e valami ennivalótok? - Azt gondolták, talán halat akar venni valaki.

Csüggedten válaszolták:

- Nincsen!

- Vessétek a hálót a hajó jobb oldala felől, és találtok! ? kiáltotta vissza az idegen. Nem is tudtak számotadni róla, miért engedelmeskedtek. De amikor ezt megtették, a hálót már nem bírták kivonni a halak sokasága miatt. Csodálkozva néztek a partra, és Jánosban felujjongott az öröm:

- Az Úr van a parton!

Péter, ahogy ezt hallotta, felhúzta ingét, és gondolkodás nélkül úszott kifelé. Nem érdekelték már a halak, a tó, a hajó, még társai sem, akik kínlódtak a temérdek hallal. Elgyötört szíve vitte Jézus elé! Neki rendeznivalója van a Mesterrel!

Az Úr várta övéit. Ismerte lelkük minden rezdülését. Tudta, hogy fáradtak, frissen sült hallal, kenyérrel kínálta őket ? mert a többiek is hamar partot értek. Miután jóllaktak, Jézus szeme a messzeségbe nézett. Tekintetével átfogta a tavat, mely csillogott a reggeledésben, a rengeteg halat, mely sok pénzt ér, a masszív kis hajót, és Péterhez fordult:

- Péter? Jobban szeretsz-e engem ezeknél?

Péter összerendezte a kérdésre, eszébe jutott, hogy azzal, hogy elindult halászni, visszament arra a helyre, ahonnét elhívta őt az Úr. Tudta már, miért nem fogtak semmit. Most döntenie kell, melyiket szereti jobban: munkáját, vagy az Urat? Egyiket a másikért el kell hagynia. A kettő együtt nem megy!

- Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!

- Legeltesd az én bárányaimat! ? feleli Jézus.

Kis idő múlva újra kérdezi az Úr:

- Péter? Szeretsz-e engem?

Péter csodálkozva nézett az Úrra:

- Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!

- Őrizd az én juhaimat! - inti Jézus.

Igen, éppen ő volt az, aki kezdeményezte az éjszakai halászatot, aki visszavitte társait a tengerre. Lehajtotta a fejét, és újra hallotta Mestere halk hangját:

- Péter? Szeretsz-e engem?

Ez a halk, fájdalmas kérdés összetörte Pétert. Hányszor bizonygatta még a tagadás előtt is, hogy szereti Mesterét! És mégis meg tudta tenni! Háromszor is! Annyira megbánta már! Annyit sírt miatta! Ma éjszaka is meggyőződött róla, hogy már Jézus nélkül semmit nem ér az élete. És valahányszor szívébe néz, mindig azt látja, hogy ő ennek ellenére mégis szereti Urát! Sírva mondja:

- Uram, te mindent tudsz? Te tudod, hogy én szeretlek téged!

- Legeltesd az én juhaimat! ? mondta újra Jézus, de hangja már kedvesen, megbocsátón ölelte Pétert. Eltörölve szörnyű bűne, lelke újra szabad! Könnyes szemét hálásan emeli Jézusra. Benne ígéret volt. Megértette, hogy neki már csak az lesz a feladata, hogy az

Úr nyájára legyen gondja! Rálépett a neki kijelölt útra.

Mi is ebben a világban élünk, ahol számtalanszor dönteni kell: Követjük az Urat, vagy megtagadjuk? Sokszor, mint Péter, nem is akarjuk, csak a pillanat hozza úgy. Valamit kimondunk, megteszünk, és utána döbbenünk rá, milyen nagy fájdalmat okoztunk Megváltónknak. Mikor belénk döbben ez a felismerés, gyötrődő szívünket annyi mindennel próbáljuk nyugtatni! De nem megy. Hiszen csak az adhat feloldozást, akit megbántottunk. És éppen Ő jön elénk! Milyen csodálatos szeretet! Addig érintgeti szívünket, míg elindulnak a bűnbánat könnyei? És akkor megbocsátón emel föl! Szent feladattal bíz meg! Meg nem érdemelt szeretet ez?

Ne féljünk bánkódni bűneink miatt! Ne akarjuk takargatni! Ne keressünk ?kikapcsolódást? valami másban, mert akkor lelkünk békessége végképpen elveszik. Szívünk megkeményedik, és többé nem talál utat szeretett Mesteréhez. Inkább mondjuk mi is sírva: - Uram, te tudod, hogy ennek ellenére is szeretlek téged! Nincs az életemnek értelme Nélküled!

És megbocsátó szeretete újra felemel, visszaáll a régi kapcsolat, közelségének öröme betölti szívünket. Mehetünk kéz a kézben Urunkkal a kijelölt úton?.

Forrás: www.keresztenydalok.hu